

VAKBONDEN UIT DE GARAGESECTOR VERZETTEN ZICH TEGEN UITBREIDING FLEXI-JOBS!

Het gemeenschappelijk vakbondsfront heeft zich steeds verzet tegen een ongebreidelde invoering van allerlei preciaire contracten. De redenen zijn simpel: ze zijn nefast voor de balans tussen werk en gezin, het zijn geen stabiele contracten met een faire verloning, ze leiden tot een onzeker bestaan bij de werknemers.

Wat zijn flexi-jobs?

Een flexi-job is een flexibele job waardoor een werknemer, die al 4/5 van de tijd voor zijn of haar 'hoofdwerkgever' werkt, ook nog bij een andere werkgever aan de slag kan gaan. Ook gepensioneerden kunnen vrijuit flexi-jobs aannemen. Deze 'bijbaan' is gekoppeld aan een 'flexi-salaris'. Daarbij is de werknemer vrijgesteld van sociale bijdragen en belastingen en de werkgever hoeft alleen een verlaagde werkgeversbijdrage te betalen.

Het principe werd ooit ingevoerd in een beperkt aantal sectoren om onregelmatig werk op te vangen zonder veel sociale en fiscale lasten. Sinds het begrotingsakkoord stellen we echter een kwalijke evolutie vast in het voordeel van de werkgevers. Het systeem van de flexi-jobs faciliteert de ontduiking van belastingen en sociale bijdragen, en wordt bovendien door de overheid geregulariseerd.

Waar gaat het om ?

We komen pas uit aartsmoeilijke sectorale onderhandelingen in de garagesector. De werkgevers hadden geen mandaat om de lonen of werktijden binnen de bedrijven te verbeteren. Tijdens de eindeloze onderhandelingen hebben de werkgevers steeds benadrukt dat er enkel een sectoraal akkoord kon zijn, als er een akkoord over 'alles' was. Op hetzelfde moment waren de subsectoren van de bandencentrales en carwash, zonder enig sociaal overleg, druk aan het uitoefenen op de regering om de sluizen naar contractuele flexibiliteit in de sector open te zetten. En met succes blijkbaar.

Waarom sociaal als het ook goedkoop kan?

Sectoren waar het zwartwerk welig tiert volgens cijfers van de inspectiediensten (volgens cijfers van de SIOD worden in bijna 50 % van de controles meerdere overtredingen vastgesteld) worden door de liberalen in de Vivaldi-regering beloofd door hun nu goedkope flexi-jobs aan te bieden.

Het gemeenschappelijk vakbondsfront heeft twee jaar geleden aan de werkgevers van de bandencentrales een cao voorgesteld om de arbeiders de mogelijkheid te geven om in de piek- en daluren van de zomer- en winterbandenwissels 50 uren per week te werken op vrijwillige basis. Ze wilden niet. Enkele maanden geleden hebben we nog scherpere voorwaarden aangeboden, in ruil voor investeringen in ergonomie, correcte verloning of recuperatie van overuren op jaarbasis. Opnieuw waren ze niet geïnteresseerd.

Nu weten we waarom: via de Hoge Raad voor de Middenstand was men aan het lobbyen voor flexi-jobs.

NEEN TEGEN FLEXI-JOBS!

Arbeiders in bandencentrales verplaatsen gemiddeld 8 ton aan velgen en banden per dag in piekperiodes. Is het dan het onlogisch van de vakbonden om aandacht te vragen voor musculoskeletale belasting? Of is het ongehoord dat we als vakbonden strijd voeren tegen zwartwerk en sociale dumping in onze sectoren?

De liberalen in Vivaldi belonen nu de organisatoren van zwartwerk. De lasten zijn voor de gemeenschap (de langdurig arbeidsongeschikten) en de lusten voor de ondernemers, die extra goedkope contracten krijgen. Meer winst op korte termijn. En ondertussen zijn de tarieven voor de klanten - met de stijgende loonkosten als excuus - wel verhoogd. Dubbele winst dus.

Geen sociaal overleg, geen fatsoen, geen respect

Daarom is het gemeenschappelijk vakbondsfront geschokt om te vernemen dat de flexi-jobs worden uitgebreid naar het paritair comité 112 (garagesector). Dit is ronduit respectloos naar de sociale dialoog toe. Het sociaal overleg wordt ondergraven. Het is profijt op de rug van de arbeiders.

